

Dokumentární povídky z jara, léta a podzimu 1945. Kapitulation je podepsána, šeríky voní. Je po válce, ale svět už nikdy nebude jako dřív. Třetí díl autorem zamýšlené tetralogie. Běsi nemizí, ale spíše se v lidech zabydlují, často v rafinovaných převlecích. Čechoslováci vítají volnost a mír, ale vědomě i nevědomě navlékají hlavu do oprátky nových nesvobod. Měsíce plné šťastných návratů, nových začátků, ale i surových odplat, kamuflování pofiderních válečných kariér, sebevražd a zklamání. Dramatický příběh rodiny Šámalových a jejich nalezených dětí se protíná s příběhem lékaře a kozáka Nikolaje Kelina, který kdysi utekl z Ruska, aby se zde dočkal poválečného zatčení NKVD a jen zázrakem unikl deportaci na Sibiř. Loupežné vraždy německých farářů na Broumovsku se „potkávají“ s příběhem zachráněné velbloudice, kterou odvádějí skauti do pražské zoo. Václav Černý putuje rodným Náchodskem, čestná jednotka „partyzánů“ při odhalování pamětní desky přestřelí dráty vysokého napětí, které pak zabíjejí v davu. Ostatně je to profesor Černý, kdo na jednom místě svých vzpomínek píše: „Historiku, věz, že dějiny naší soudobé národní krize budeš musit zahájit už tou rozptýlenou a bezděkou kocovinou českých myslí v druhé půli roku pětáctýřicátého.“

Životice: malá vesnice uprostřed Těšínského Slezska. Po Mnichovu zabrána Polskem, po 1. září 1939 se jako dobyté území stává součástí Říše. Během války zde tudíž panovaly zcela jiné poměry než v protektorátu. Probíhala tu největší germanizační akce v Evropě. Kdo se nepodvolil, byl vysídlen nebo skončil v lágru. Účast na veřejných popravách byla povinná. Stanný soud zasedal téměř nepřetržitě – často přímo v bloku smrti nedalekého koncentračního tábora Auschwitz (Osvětim). Starosta Životic zaujal jednoznačný postoj: pěstoval vřelé vztahy s nacistickými pohlaváry a s obyvateli obce začal mluvit německy. V atmosféře všudypřítomného strachu se Životičtí snažili vydržet do konce války. Nepodařilo se jim to. V noci ze 4. na 5. srpna 1944 zastřelili partyzáni v místním hostinci tři příslušníky gestapa. Následovalo tragické ráno 6. srpna, během kterého gestapo zavraždilo šestatřicet mužů ze Životic a okolí. Někteří z nich zemřeli před očima svých blízkých. Jiní opodál, protože je gestapáci nutili běžet. „Zastřelen na útěku“, stálo pak v hlášení. Podle velitele zásahu Guida Magwitze to měla být „krvavá msta za zavražděné kamarády“. Pojal ji vskutku důkladně, protože odvetné akce pokračovaly až do února 1945. Během nich zemřeli další lidé, desítky jich byly odvečeny do koncentračních táborů. Vrátili se čtyři. Vzhledem k počtu obyvatel patří Životice k nejpostiženějším obcím na území České republiky.

Texty 2021–2023 Křesťanství je způsob, jakým je člověk na světě, křesťanství jsou oči, kterými vidíme svět, a mysl, která vnímá svět, křesťanství je obloha v noci, křesťanství je sklenice červeného vína po nejlepším obědě v životě, křesťanství jsou první sněženky na zahradě, křesťanství je zákusek se slaným karamellem, křesťanství je zapálení malíře a zapálení fyzika pro vznik vesmíru. Křesťanství je šálek čaje a tichý smích po milování, křesťanství je sklenice piva s přáteli, křesťanství jsou barevné a ne úplně dlouhé šaty, křesťanství je společné rybaření na oblíbeném místě, křesťanství je východ slunce nad Andami, křesťanství je ranní píseň vděčnosti za život, křesťanství je umění, věda i mystika zároveň, křesťanství je cesta k bodu omega. Je to způsob, jak naaranžovat jídlo na talíři, křesťanství je malebnost ve všem. Tohle vám nabízím, tohle je moje evangelium, moje radostná zpráva o světě. Nejsem obchodník s kárajícím prstem, nejsem obchodník s kondomy, jsem obchodník s radostí. Evangelizace je taneční škola, roční příprava katechumenů je nácvik prvních kroků latiny, je to chození do tanečních pro začátečníky i pokročilé.

Nepřeháním, evangelizace skutečně není nic jiného než se naučit, jak si vychutnat čokoládový fondant s vanilkovou zmrzlinou do poslední vteřiny.

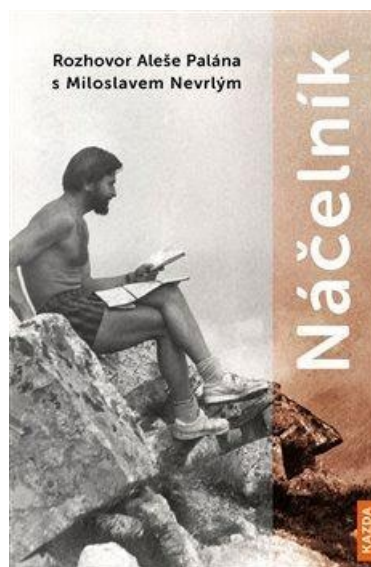
Nenechte se mýlit, není to tak jednoduché, jak to vypadá.

Renomovaný psychiatr, pedagog, katolický kněz a esperantista se v rozhovoru s Janem Paulasem ohlíží za svou padesátiletou psychiatrickou praxí. Vzpomíná na dobu studií i začátky své profesní dráhy v dobách ateistického marasmu. Mluví o své konverzi, sleduje proměny naší společnosti po pádu komunismu a nabízí svůj neotřelý pohled i na věci budoucí.

Kniha je protkána humornými i méně veselými příběhy z autorova života. Dvojitá role psychiatra a duchovního zprostředkovává čtenářům jedinečný pohled na svět zdravých i nemocných, kněží i laiků, zpovědníků a psychologů, církve i společnosti.

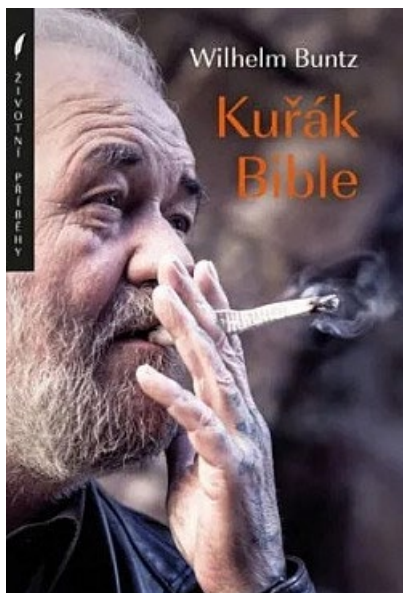
Max Kašparů s úlevou vzpomíná na primáře, který nové pacienty vítal slovy: „Blázinec je před branou. U nás je klid a pohoda.“ A v tom je i hlavní přínos této knížky: nejen otevřeně poukazovat na problémy naší roztržité společnosti, ale také nabídnout radu, jak dobře žít, abychom se nezbláznili.

Rozhovor Aleše Palána s Miloslavem Nevrlým. Pro skauty, trampy a toulavý lid s batohem na zádech všeobecně je Miloslav Nevrlý (1933) určující osobností. Jeho osamělé toulky po Jizerských horách a Karpatech, které podnikal od padesátých let, inspirovaly zástupy následovníků – někteří z nich jsou populární cestovatelé, jiní skromní tuláci, kteří o svých prožitcích mlčí, ale svůj život jimi naplňují neméně intenzivně.

Miloslav Nevrlý, skautskou přezdívkou Náčelník, jim byl příkladem, že se neznámými končinami dá chodit bez map, nenesit s sebou v batohu v podstatě nic, vydat se nejistotám a nalézt tak radost a

smysl. Byl to právě on, kdo po odsunu německého obyvatelstva v podstatě znovu objevil zapadlá místa nejsevernějších českých hor a napsal o tom ceněnou knihu o Jizerských horách. Byl to on, kdo naučil čtenáře Karpatských hor hrát hry na poutníka s lehkým srdcem.

Wilhelm se narodil v roce 1954 v německém Ulmu. Jeho matka ho nechtěla a hrubě ho zanedbává. Když jí ho odebere sociálka, dítě je podvyživené, dehydrované, poseté strupy. Později se jeho otec znovu ožení a vezme si syna k sobě. Zdá se však, že je pozdě – chlapec je opakovaně umístován v nápravných zařízeních pro děti a mládež, kde týrá ostatní děti. Vyrůstá z něj sadistický kluk, přezdívací mu „krvavý Willy“. Jednou ukradne auto a při divoké honičce zabije policistu. Spirála zla nemá konce: bankovní loupeže, vloupačky všeho druhu, neustálé rvačky a násilí. Ve vězení si nechá hrdě potetovat celé tělo – jedna kérka za každý ze 148 spáchaných zločinů! Časem je v Německu veřejně známý jako nebezpečný násilník, žije jako štvanec. Jeho vlastní otec se ho tak bojí, že pro něj žádá trest smrti; nakonec je z toho „jen“ 25 let v žaláři se zvláštní ostrahou. Ve vězeňské cele si balí cigarety ze stránek Bible, ale s Bohem nechce mít nic společného. Po letech se „prokouří“ k Novému zákonu: Kristova láska je mocnější než vzdor – a Willy kapituluje. Postupně se z něho vylupuje nový člověk s milujícím srdcem

Biografický slovník Mučedníci a oběti pro Krista zachycuje životní osudy katolických křesťanů všech národností žijících v českých zemích, kteří násilně zahynuli zejména v období dvou totalitních režimů 20. století. Více než 250 detailně zpracovaných životopisných hesel zachycuje perzekuci kněží, řeholnic, řeholníků, katolických laiků, v mnoha případech i celých rodin a řeholních společenství.

Slovníková příručka je rozčleněna do tří oddílů. První zachycuje běsnění nacistických okupantů za druhé světové války (1938–1945). Druhý připomíná kněžské a řeholní oběti tzv. divokého odsunu Němců v roce 1945. Třetí část shromažďuje poznatky o obětech komunistického režimu (1948–1989).

Kniha, na níž se pod vedením Jana Stříbrného podílelo čtyřicet autorů, je dosud nejúplnější prací o svědcích víry a obětech z řad katolických křesťanů v naší zemi.